

ПОСПОЛІТАК Микола Корнійович (16. 05. 1950, Полтава — 21. 07. 2019, там само) — графік, скульптор, дизайнер. Син [К. Посполітака](#). Член НСХУ (1995). Дипломом 1-го ступеня і золота медаль ВДНГ УРСР (Київ, 1985). Міська премія імені М. Ярошенка (2013). Закінчив Харківський художньо-промисловий інститут (1973; викладач В. Вареця). 1973—90 працював на Полтавському художньо-виробничому комбінаті: 1982—88 — головний художник; 1990—92 — методистом Обласного центру народної творчості; 1992—95 — завідувачем Будинку самодіяльного мистецтва в Полтаві. Створював скульптурні композиції (кругла пластика станкового й монументального характеру, рельєфи), графіку (плакат, ужиткова графіка, графіка малих форм), художнє оформлення інтер'єру та громадських будівель. Автор генерального проєкту оформлення Співочого поля імені М. Чурай у Полтаві (1986). Учасник мистецьких виставок у Харкові (1970), Полтаві (від 1975), Києві (від 1978), Велико-Тирново (Болгарія, 1980). Деякі твори зберігаються в Полтавському краєзнавчому музеї, Великосорочинському літературно-меморіальному музеї М. Гоголя (Миргородський р-н), Вовчицькому крає-

знавчому музеї (Лубенський р-н; обидва — Полтавська обл.).

Основні твори

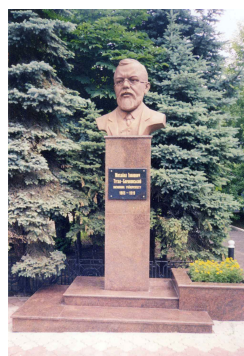
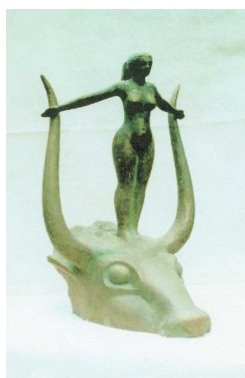
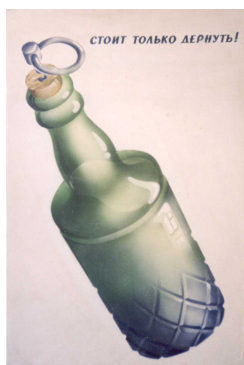
станкова скульптура — «Розвідувач надр» (1975), «Урожай» (1976; обидва — оргскло), «Праматір аріїв» (2001); декоративні рельєфи — в будівлі телеграфно-телефонної станції (1975), будинку управління «Нафтогаздобування» (1976), навчальному корпусі електротехнічного технікуму (1978; усі — Полтава); плакати — «Виростили — зберемо без втрат» (1980), «Нехай не згасне життя прекрасне!», «Кожний день календарний — ударний» (обидва — 1981), «На варті здоров'я, миру та гуманізму» (1985), «Варто лише смикнути», «Мир космосу — мир землі», «Прикрасимо рідну землю» (усі — 1986); пам'ятники — Т. Шевченку в с. Шедієве Полтавського р-ну (1989), в містах Зіньків (2004) Гадяч (2013; усі — Полтавська обл.), кооператору і громадському діячеві М. Балліну в Полтаві (2000), економісту М. Туган-Барановському в Донецьку (2002), організатору Олімпійських ігор О. Бутовському в Полтаві (2005, арх. В. Шевченко), космонавту Г. Береговому в с. Федорівка Полтавського р-ну (2011), міському голові А. Кукобі в Полтаві (2012); меморіальні дошки — музичному діячу Д. Ашхарумову (1993), бандуристу В. Кабачку (1994) на будинку Полтавського музичного училища, конструктору-винахіднику авіаційного парашута Г. Котельникову (2000), літературознавцю П. Ротачу (2009; усі — Полтава), Генеральному секретарю освіти періоду УНР І. Стешенку в с. Великі Будища Полтавського р-ну (2008).

Рекомендована література

1. Титаренко Г. Душа, окрилена талантом і любов'ю до людей: пам'яті Миколи Посполітака // Вечірня Полтава. 2020, 20 трав.;
2. Співка. Полудень віку: Полтавська обласна організація НСХУ. П., 2022.

[В. М. Ханко](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Посполітак Микола Корнійович / В. М. Ханко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-879540>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).